

BR · 31.10.06 - V - EB

.....
 De BESLAGRECHTER in de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, heeft de
 hiernavolgende beschikking verleend :

In de zaak 04/3907/A

Rep.nr. 2006/13741

.....
 asfaltbewerker, wonende te

Eiser

Voor wie is opgetreden als raadsman meester
 advocaat te

T e g e n

1. STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR VAN DE PROVINCIE WEST-VLAANDEREN
 afdeling

Verweerder

Voor wie is opgetreden als raadsman meester
 advocaat te

2. Gerechtsdaurwaarder met kantoor te

gedaagde

die niet is verschenen noch iemand voor hem.

I. PROCEDURE

Bij tussenbeschikking verleend op 28 juni 2005 werd de persoonlijke
 verschijning en bevolen van eiser en verweerder sub.1 inde persoon van
 de heer en tevens getuigenverhoor van een genoemde persoon:
 oproeping geschiedde overeenkomstig art.792 Ger.W. van 30 juni 2005.

Deze werden gehoord volgens PV van 25 oktober 2005, ter kennis gebracht
 bij gerechtsbrieven art.951 en 1006 Ger.W. van 26 oktober 2005.

Kennis werd opnieuw genomen van het dossier van de rechtspleging en van
 de door de procespartijen voorgelegde stukkenbundels.

De procespartijen werden gehoord vertegenwoordigd door hun raadslieden
 in hun middelen en conclusies in openbare terechtzitting van 5 september
 2006.

Toepassing werd gemaakt van de artikels 2 en volgende van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

II. BEKNOPTE UITEENZETTING VAN DE ZAAK:

Er kan worden verwezen naar hetgeen is vermeld in de tussenbeschikking van 28 juni 2005: eiser wenste zich te richten tegen een bevel van 2 september 2004, en vorderde formeel te zeggen voor recht dat de dwangsom niet is verbeurd en te zeggen voor recht dat het bevel van 2 september 2004 zonder rechtsgrond is, en om het vonnis tegenstelbaar te verklaren aan tweede beklaagde beslagene.

Ingevolge tussenbeschikking werden de procespartijen, verweerder sub.1 in de persoon van een genoemde ambtenaar, en een getuige gehoord.

III. BEOORDELING:

A. SINDS DE TUSSENBECHIKKING:

In de tussenbeschikking van 28 juni 2005 had deze rechtbank zich bevoegd verklaard.

Op 25 oktober 2005 zijn zoals bevolen de partijen in persoon verschenen, en anderzijds werd daarvan werd PV opgesteld.

Bij zelfde gelegenheid werd een stedelijke ambtenaar van de gemeente als getuige gehoord.

B. TER HERINNERING : HET BESTREDEN BEVEL:

In het bestreden bevel van 2 september 2005 werd door verweerder sub.1 uitgevoerd krachtens een vonnis op tegenspraak uitgesproken door de 15^e kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge op 2 januari 2001 betekend op 30 juli 2003 en krachtens een arrest op tegenspraak uitgesproken door de 10^e kamer van het Hof van Beroep te Gent op 13 september 2002, betekend op 30 juli 2003 met verklaring dat diende te worden overgegaan tot herstel van de plaats in de vorige toestand, en krachtens een verwerpingarrest op tegenspraak door het Hof van Cassatie te Brussel van 18 maart 2003, betekend op 30 juli 2003.

Bevel werd gegeven aan huidige eiser, tot betalen van een dwangsom à € 500 per dag van 31 juli 2004 tot 30 augustus 2004 : € 15.500,00 meer inningsrecht, samen € 15.724,91.

C. OMTRENT DE ARGUMENTEN VAN HET VERZET EN VAN HET VERWEER:

Eiser legde dus in zijn inleidend exploit op 27 december 2004 eerst chronologisch uit hoe de stedenbouwkundige toestand was ter kennis gekomen, om dan tot het arrest van het Hof van Beroep te Gent, tiende kamer, van 13 september 2002 te komen waarvan het arrest voorlag: daarin is bevolen dat huidige eiser als beklaagde moest overgaan tot herstel van de plaats te , in de oorspronkelijke

toestand binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal getreden zijn, door verwijdering van :

1. de loods ...
2. de steenslagverharding verhard met tarmac op het perceel kadastraal gekend
3. de afsluiting ..
4. de afsluiting

...
 en gezegd voor recht dat op vordering van elke burgerlijke partij door de veroordeelde een dwangsom zou worden verbeurd van EUR 200,00 per dag vertraging in nakoming van dit bevel.

Eiser stelde in het inleidend exploit op 27 december 2004 dat in uitvoering van het arrest het herstel in de vorige staat zou zijn beëindigd voor 18 april 2004, onder voorbehoud van de verharde weg links van de woning, vanaf de straat tot aan de achterkant van de woning als strikt noodzakelijke toegang en oprit naar de woning en ook dienstig als tuinpad in de zijstrook.

Eiser verwees naar een gerechtelijke expertise ter plaatse op 20 februari 2004 in het kader van een andere rechtzaak, ook in aanwezigheid van dezelfde vertegenwoordiger van huidige verweerder sub.1, waarbij huidige eiser de vraag had gesteld of de verharde weg links van de woning kon worden behouden vanaf de straat tot aan de achterkant van de woning als strikt noodzakelijke toegang en oprit naar de woning en ook dienstig als tuinpad in de zijstrook (omdat dit van vergunningsplicht zou zijn vrijgesteld door artikel 3 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000): daarop zou huidige verweerder positief hebben gereageerd en de buur zou daarmee ook akkoord zijn geweest en later in april 2004 zou met deze buur een akkoord zijn gekomen omtrent de strook langs de gemeenschappelijke afsluiting met versmalling van de toegangsweg, uitgevoerd voor 18 april 2004.

Eiser stelde daarbij dat hij bij aangetekende brief van 5 juli 2004 de beëindiging van het herstel meldde aan de stedenbouwkundig inspecteur (omdat er nog geen PV van vaststelling was) : de eerste reactie daarop zou het bevel tot betaling zijn van 2 september 2004 voor dwangsommen van 31 juli tot 30 augustus 2004.

Op navraag antwoordde de gerechtsdeurwaarder op 16 september 2004 dat de toegangsweg in asfalt nog niet verwijderd was en dat de stedenbouwkundig inspecteur tijdens het plaatsbezoek van 18 maart 2004 hebben meegedeeld dat zolang tegenpartij geen regularisatievergunning voor de toegangsweg kon voorleggen, het arrest als niet uitgevoerd zou worden beschouwd en deze vergunning was er nog niet (e-mail aan de raadsman voorgelegd als stuk 11 van eiser).

Daaromtrent stelde eiser dat dit standpunt (via de gerechtsdeurwaarder) volledig in strijd zou zijn met het standpunt op 20 februari 2004 (dit is de bijeenkomst met een gerechtsdeskundige en verweerder in een andere rechtzaak, en dat het contradictorisch zou zijn dat nu een bouwvergunning zou moeten worden voorgelegd voor werken waarvoor volgens artikel 3 van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 geen bouwvergunning nodig is.

Omtrent dit laatste zou de raadsman van eiser een e-mail ontvangen van de gerechtsdeurwaarder op 17 september 2004, waarin wordt gesteld dat er volgens zijn opdrachtgever (verweerder) geen sprake kan zijn van de vrijstelling volgens artikel 3 van het uitvoeringsbesluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 gezien dit enkel van toepassing zou zijn indien er geen tegenstrijdigheid is met bestemmings-voorschriften wat hier wel het geval is aangezien de weg gesitueerd zou zijn in een agrarisch gebied en eiser geen landbouwer is (e-mail stuk 12).

Daarop had de raadsman van eiser met een brief van 19 september 2004 gereageerd (stuk 13)

De vertegenwoordiger van verweerder zelf stuurde op 28 september 2004 een brief aan de raadsman van eiser met aanhalen van dezelfde argumenten die reeds via de gerechtsdeurwaarder waren gegeven.

Eiser meende via zijn raadsman dat hij nergens in die brief een verwijzing vond naar zijn brief van 19 september 2004

In het inleidend exploit werden verder in een onderdelen "omtrent de procedure" met het een op rij plaatsen van boven beschreven argumenten om te besluiten dat de overheid eert moet antwoorden op zijn gemotiveerde aangetekende brief (van 19 september 2004) alvorens de dwangsommen op te eisen.

Verweerder antwoordde in conclusie voor tussenbeschikking o.a dat de veroordeling door het Hof van Beroep niet zou zijn uitgevoerd en derhalve zouden de dwangsommen verbeurd waren.0

Eiser antwoordde in conclusie nog voor tussenbeschikking dat het arrest voor 98 % zou zijn uitgevoerd en de dwangsom niet verbeurd zou zijn, minsten dat zou moeten worden vastgesteld dat eerste verweerder door zijn houding, wijziging van standpunt, betwistbaar karakter van de ingeroepen rechtsgrond, niet beantwoorden van de omstandig aangevoerde argumentatie, eiser in de overtuiging zou hebben gebracht dat de oprit en toegang mochten blijven, zodat de dwangsom ook niet verbeurde.

Verweerder antwoordde nog in tweede conclusie voor de tussenbeschikking met aanhaling van de interne correspondentie over het gebeurde op 18 maart 2004 en andere door eiser aangehaalde argumenten, en hij stelde ten gronde dat geen bewijs van akkoord is geleverd door eiser.

Eiser heeft nog een tweede maal geconcludeerd voor de tussenbeschikking dat hij geen uitstaans had met de interne correspondentie bij verweerder en kwam onder een punt 3 tot "bewijs van het akkoord", nl. door de verwijzen naar zijn eerste conclusie p.5 1. waar was gesteld dat het akkoord was gehoord door hem, zijn raadsman en diens medewerker en door een genoemde stedenbouwkundig ambtenaar van de gemeente die dit schriftelijk bevestigde (op 27 januari 2004 stuk 6 van eiser), dat het zonder dergelijk akkoord zinloos zou zijn geweest om onderhandelingen aan te knopen met de heer , en het incoherent zou zijn om en loods af te breken en te herstellen in de vorige staat, en dan nog zware dwangsommen van € 500,00 te moeten betalen.

In de tussenbeschikking van 25 oktober 2005 werd de confrontatie voorzien tussen eiser en verweerder in de persoon van de heer , en het getuigenverhoor van de genoemde gemeenteambtenaar van .

De getuige , stedenbouwkundig ambtenaar van , stelde ten aanzien van zijn schriftelijke verklaring van 27 december 2004 (door eiser voorgelegd als stuk 6) dat op 20 februari 2004 de reden van de samenkomst de loods betrof (hier niet van belang), en dat in het opwandelen daar naartoe door de raadsman van eiser de verharde weg ter sprake kwam waarop zij liepen: hij bevestigde op interpellatie dat een vraag werd gesteld daarover maar dat hij de juiste bewoordingen niet kon zeggen omdat hij daar tussen veel volk stond : hij herhaalde dat de aanleiding tot de samenkomst de loods was en de oprit althans in zijn aanwezigheid niet meer ter sprake is gekomen bij het teruggaan.

Bij de persoonlijke verschijning werd eerst eiser in persoon gehoord die vooreerst bevestigde hetgeen zijn raadsman in de procedure voor houdt en uitlegt dat hij alles had weggebroken behoudens volgens hem 2% omdat was gezegd dat dit mocht blijven en hij ook akkoord had verkregen van de buurman, maar dat gezien het aandringen met dwangsommen hij toch alles heeft uitbroken.

Op interpellatie antwoordt eiser ook nog dat had hij geweten dat er zo een probleem zou zijn hij die paar procenten niet zou hebben laten liggen.

Verweerder in de persoon van de heer antwoordt dat er op 20 februari 2004 wél is gevraagd of de oprit kon blijven, en dat toen aan hem de opmerking werd gemaakt dat er geen vergunning nodig was, wat hij eerst diende na te zien in zijn bureau : hij had toen wel gezegd dat het akkoord van de buur zou nodig zijn : in zijn bureau gekomen had hij nagezocht en vastgesteld dat er wel vergunning nodig was omwille van het zón vreemd karakter.

Op interpellatie kan de heer zich niet meer de juiste bewoordingen herinneren of over een akkoord zou zijn gesproken : hij denkt dat hij wel gezegd heeft dat hij het nog moest opzoeken : hij bevestigt in ieder geval dat hij in maart aan eiser heeft gezegd dat het bouwvergunningsplichtig was.

Sinds deze verhoren hebben beide partijen nog geconcludeerd zowel feitelijk aan de hand van de verklaringen als in rechte : eiser stelt dat hij wilde weten waaraan zich te houden maar dat verweerder sub.1 niet zou hebben gehandeld als een normaal voorzichtige overheid en dat hijzelf te goeder trouw een gedeelte van de oprit heeft behouden.

Eiser wijst er ook op dat geen gevolg was gegeven aan de aangetekende aanmaning van 5 juli 2004 om een PV van vaststelling op te maken

Alles zou een gevolg zijn van een gebrekkige communicatie, niet meer antwoorden aan de raadsman wanneer verweerder op zijn kantoor kwam en verkeerde juridische beoordeling.

Verweerder blijft er bij dat geen akkoord was tussengekomen en dat het decreet van 14 april 2000 niet van toepassing is.

Er is nog gerepliceerd door eiser.

Deze rechtbank dient te oordelen in uitvoeringsrecht.

Er was een titel om dwangsommen te eisen vanaf 31 juli 2004, een jaar na de betekening op 30 juli 2006 van de arresten.

De aanleiding van het bezoek op 20 februari 2006 was duidelijk volgens iedereen vreemd aan het geschil over de verharde oprit : het handelde over de loods.

Wandelend over die oprit is dit ter sprake gekomen door eiser, maar er blijkt niet dat eiser aldaar uitdrukkelijk een afwijking zou hebben verkregen van hetgeen uit de ten uitvoer gelegde rechterlijke beslissingen blijkt.

Er was minstens voor de heer) toen onzekerheid over de toepasselijkheid van het decreet van 14 april 2000.

Het nu uitvoerig hervertelde gesprek op de oprit heeft de tenuitvoerlegging van de rechterlijke uitspraken niet veranderd.

Eiser heeft overigens nadien, begin juli 2004 de stedenbouwkundige ambtenaar nog aangeschreven.

Er blijkt niet dat tijdig is voldaan aan de veroordeling en ook niet dat de veroordeling wat betreft dit gedeelte van de oprit niet moest worden voldaan.

Het verzet is ONGEGROND.

D. GEDINGKOSTEN

Bij afwijzing van het verzet dient eiser te worden veroordeeld in de kosten van het geding, aan de zijde van vereerder begroot op de toepasselijke geïndexeerde rechtsplegingsvergoeding en de aanvullende rechtsplegingsvergoeding.

OM DEZE REDENEN

Wij, , rechter in de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, Beslagrechter, bijgestaan door , griffier.

Alle strijdige en meeromvattende besluiten verwerpend als niet dienend, overbodig of ongegrond.

Wijzende in eerste aanleg, op tegenspraak tussen eiser en verweerder sub.1 en geacht op tegenspraak ten aanzien van verweerder sub.2

Verklaren het verzet en de vordering van eiser ontvankelijk maar wijzen het af als ONGEGROND.

Veroordelen eiser in de kosten van het geding, aan de zijde van verweerder sub.1 begroot op:

- Geïndexeerde toepasselijke rechtsplegingsvergoeding	€ 242,94
- Aanvullende rechtsplegingsvergoeding	€ 60,73.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting in het gerechtshuis te Brugge op éénendertig oktober tweeduizend en zes.